

Sprankels hoop

Caritas verlicht de ellende van de bevolking en de vluchtelingen in Noord-Kivu en bouwt in Goma samen met hen aan een toekomst

- In het oosten van Congo helpt Caritas kinderen thuiskomen
- De foires, een nieuw en origineel project van Caritas Goma, werpen vruchten af

Ilse VAN HALST

In Kanyabayonga, noordelijk van Goma, ravot de achtjarige Germain in een opvangcentrum van Caritas. Drie maanden lang leefde hij bij een rebellen groep. „Op weg naar school bevalen de rebellen mijn grote broer hun bagage te dragen”, vertelt hij. „Toen hij weigerde, ranselden ze hem af. Ze namen ons mee en dwongen ons te vechten en mensen te doden.”

Ook Irène, 14 jaar, uit Ngungu, westelijk van Goma, werd gekidnapt. „Toen ik water haalde in de beek, botste ik op Rwandese rebellen. Eerst werden we verkracht door onze kidnappers, vervolgens door hun officieren.” Na zes maanden gevangenschap was Irène zo wanhopig dat ze het waagde te vluchten.

Irène en Germain werden opgevangen in een van de vier gespecialiseerde transit- en oriëntatiecentra van Caritas Goma. Directeur Oswald Musoni legt uit: „We geven de kinderen eerst reguliere kleding ter vervanging van hun militaire outfit. We maken een fiche op met informatie over hun afkomst en hun tijd bij de rebellen. Ze volgen bij ons een alfabetiseringsprogramma zodat ze opnieuw naar school kunnen. De oudere kinderen brengen we de knepen bij van landbouw en veeteelt. We sporen ook hun families op, zodat ze kunnen worden herenigd. Zo keerde Irène al

terug naar haar dorp.” Dat blijkt vaak verre van eenvoudig, omdat de familie niet altijd opgezet is met de terugkeer van een kind dat dorpsgenoten doodde. „Dan bemiddelen we”, zegt Musoni.

De Congolese priester is trots dat die aanpak vruchten afwerpt. „Inmiddels slaagden we erin zesduizend kinderen opnieuw in hun families te laten opnemen”, zegt hij. Nu een van de belangrijkste geldschieters is weggefallen, besloot Caritas International dit project voor kindsoldaten te steunen. „We kunnen ze niet aan hun lot overlaten”, stelt Johanna Vanraes van Caritas International eenvoudig.

Het project voor kindsoldaten is een van de vele projecten die Caritas Goma uitdenkt en opvolgt in Noord-Kivu om de lokale bevolking, die nu al twintig jaar gebukt gaat onder conflict en oorlog, te helpen een nieuw leven op te bouwen. Zo lanceerde

Herhaaldelijk werd Irène, 14 jaar, verkracht door rebellen. Dankzij Caritas Goma is ze weer thuis

Caritas Goma met de steun van Caritas International zogeheten foires, markten. Musoni licht toe: „Noord-Kivu telt 31 officieel erkende ontheemdenkampen. Dat legt heel wat druk op de lokale bevolking, want iedereen moet eten en drinken. Ook in de kampen zijn er spanningen omdat mensen niets omhanden hebben. Om daaraan te verhelpen, organiseren we markten voor ontheemde personen die we waardebonnen geven.”

Die aanpak heeft voordelen, zegt Musoni. „Op de foire kunnen ze de producten aankopen

die ze nodig hebben. We betrekken de lokale handelaars bij het project. Zij kunnen op de markt hun waren aanbieden. De waardebonnen kunnen ze omruilen tegen geld. Zo vloeit het geld terug naar de lokale economie en werken we op langere termijn aan ontwikkeling en heropbouw van de regio. Intussen leggen de bewoners contacten en leren ze samenleven ondanks verschillen.” In maart 2012 ging het eerste programma van start, met positief resultaat: het aantal gezinnen dat voldoende te eten heeft, steeg tot 75 procent.

Alvast Mama Faïda Sekimonyo (32) is opgetogen. Ze sloeg in 2008 op de vlucht voor de gevechten in haar dorp, Kaloba. Toen ze drie jaar later kon terugkeren, bleek alles verwoest. „We waren aan ons lot overgelaten. Het Caritasproject is de eerste vorm van steun die we krijgen. Met de waardebonnen kocht ik een deksel, twee potten, een plastic emmer, zeep, een bidon van twintig liter om water te halen en een schouffel. Ik kocht ook kleren voor mijn kinderen zodat ze naar school kunnen om te leren lezen en schrijven”, vertelt Faïda. „Op een andere foire kocht ik meerdere soorten zaad. Dat raadden de projectbegeleiders me aan omdat ik zo het hele seizoen kan oogsten en mijn kinderen evenwichtige maaltijden kan voorschotelen. Ze gaven ook raad over het inzaaien en het bewerken van het veld.” Ze lacht: „Kijk, het lukt me. Inmiddels oogst ik al wortelen en uien.”

De campagne *Hoop voor Goma* van Caritas International loopt tot 29 september. Giften zijn welkom op BE88 0000 0000 4141 met vermelding „3666 Goma”.

STANDPUNT

Bert CLAERHOUT

Communicatie in de Kerk begint in je parochie

„Gelovigen groeien op met verhalen. Het verhaal van God met de mens, verhalen van hoop, trouw en liefde, maar evenzeer van ontrouw, lijden en kwaad. De intensiteit en de beeldende kracht van de taal leren ons dat het geheim van dit leven met een hogere Werkelijkheid is verbonden en dat het de mens eigen is zich met God en de naaste verbonden te voelen. Vanuit dat perspectief is de Bijbel geen oud boek, maar een bundel sterke verhalen waarin de hedendaagse mens niet alleen veel levenswijsheid, maar ook een nieuwe toekomst wordt aangereikt.

De Kerk heeft die verhalen de voorbije tweeduizend jaar doorverteld en uitgediept. Tegelijk voegde ze er haar eigen verhaal aan toe. Dat verhaal valt op zijn beurt uiteen in duizend-en-een andere verhalen – heiligenlevens, spirituele avonturen, getuigenissen van christenen die zich inzetten voor een samenleving van vrede en gerechtigheid. Naar aanleiding van Mediazondag besteedt ook *KERK & leven* dit jaar extra aandacht aan verhalen. Verhalen uit de parochies, de bisdommen en de samenleving. We vroegen mensen wat hen treft, hoe ze met hun naasten omgaan en wat dit met God te maken heeft. Iemand bezoekt een zieke vriend, een ander zoekt een vreemdeling in zijn straat op, een bejaarde volgt voor het eerst een bezinning, een jongere zet zich in voor een goed doel, een kind droomt van een betere wereld... Het zijn geen grootse dingen en ze staan ver van de dagelijkse berichtgeving van de massamedia af. Toch zijn ze belangrijk omdat ze in het leven nieuwe wegen openen.

Waarom anderen niet vertellen dat het geloof je blij maakt?

Als weekkrant van de Vlaamse Kerk, en vooral van de parochies, wil *KERK & leven* die weg voortzetten. Daarvoor hebben wij jullie hulp nodig – zowel van plaatselijke redactiemedewerkers als van vertellers. Waarom anderen niet vertellen dat het geloof je houvast geeft en dat je je in je parochie thuis voelt? Waarom niet tonen dat God je blij maakt? Waarom niet getuigen hoe je samen met anderen aan een vernieuwde Kerk werkt? Het is belangrijker dan ooit dat christenen zonder schroom over hun geloof durven te praten.

Communicatie in de Kerk begint in de parochie. Het succes van *KERK & leven* stoelt daarop. In een globaliserende wereld is de plaatselijke gemeenschap meer dan ooit een onontbeerlijk ankerpunt. Daarom blijft het uiterst belangrijk verslag uit te brengen van wat er in de parochies leeft. Al die kleine, maar herkenbare verhalen over mensen die de handen uit de mouwen steken, die inspireren en gestalte geven aan wat geloven vandaag betekent, laten iets van het geheim van het leven zien. Ze tonen hoe in jouw en ons verhaal, Zijn verhaal zijn weg vindt.”

KERK & leven op Mediazondag in de krant, bij de bakker, op tv en op Facebook

De kans dat u op Mediazondag, 29 september, op de ene of andere manier met *KERK & leven* in contact komt, is bijzonder groot. In heel wat parochies krijgt u bij de bakker een nummer van ons blad. Ook *De Zondag* besteedt redactioneel aandacht aan *KERK & leven*. De krant drukt bovendien een bon af waardoor geïnteresseerden met ons blad kunnen kennismaken. En er is meer. Op tv is er een uitzending van Braambos over *KERK & leven* (om 9 uur op VRT één, herhaling omstreeks 23.30 uur op Canvas). Ten slotte is er onze wedstrijd met als thema *Jouw verhaal, ons verhaal, Zijn verhaal*, waaraan u nog altijd kunt deelnemen door ons uw eigen boeiende verhaal door te sturen. Op Facebook leest u welke verhalen al zijn ingezonden en beslist u mee over het meest prangende verhaal. Meer daarover op www.facebook.com/kerkenleven.

Caritas Goma leert kindsoldaten weer leven en werken in plaats van vechten. © Isabelle Corthier